

Τὸ δὲ μικρὸν ἀπόσπασμα τῆς Ἀντιόπης τοῦ Εὐριπίδου τὸ ὑποστάν τὰς αὐτὰς τύχας καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον περιελθὼν εἰς ἡμᾶς ἀνέρχεται πιθανῶς εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους. Ἄλλ' ἡ γραφή τούτου πολλῶ ἀπέχει τοῦ νᾶ εἶνε ἐπ' ἴσης καλῆ, καίτοι δὲ δὲν ὑφίσταται λόγος ἐκλογῆς μεταξύ τῶν δύο χειρογράφων, πάντως προτιμητέον τὸ χειρόγραφον τοῦ Πλάτωνος. Εἶνε δὲ τὸ κείμενον τούτου γεγραμμένον κατὰ στενάς σελίδας περιεχούσας εἴκοσι καὶ δύο στίχους ἔχοντας μῆκος 0,62 μέχρις 0,76 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Τὸ δὲ πλάτος τοῦ παπύρου φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε περίπου 21.60. Τὸ δὲ ἡμέτερον πανομοιότυπον παριστάνει ὀλίγους τῶν τελειότερον διασωζομένων στίχων ἐνὸς τῶν ἀποσπασμάτων.

Ἡ δὲ γραφή εἶνε ὠραία στρογγυλόσχημος, λεπτή καὶ ἐπιμελής· τὸ δὲ κυριώτατον τῶν συνήθων αὐτῆς χαρακτηριστικῶν εἶνε τὸ ἐξαιρέτως εὐρὺ καὶ σχεδὸν πλαδαρὸν ἐνίων τῶν γραμμάτων οἶον τῷ Γ, Ζ, Η, Μ, Π, Ω, ἐν παραβολῇ πρὸς τὸ ὕψος αὐτῶν. Εἶνε δὲ τὸ τοιοῦτο χαρακτηριστικὸν τῆς περιόδου καὶ ὄχι ἰδίᾳ συνήθεια τοῦ βιβλιογράφου τοῦ κώδικος, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ χαρακτῆρος τούτου ἐν ἄλλοις μνημείοις τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ. Καθ' ἃ δ' ἐν τῷ παπύρῳ τῆς Ἀρτεμισίας, ἐν τισὶ σχήμασιν ἡ χειροθεσία ἀπέχει τῶν παραδεδεγμένων καμπυλῶν τῆς στρογγυλοσχήμου γραφῆς καὶ προσπελάζει μᾶλλον εἰς τὰ ὀρθογώνια γράμματα τῶν ἐπὶ λίθου ἐπιγραφῶν. Βλέπομεν δὲ τοῦτο ἐν τῷ Α καὶ ἐν πολλοῖς παραδείγμασι τοῦ Ε, ἐν οἷς ἡ ἄνω ὀριζοντεία κεραία εἶνε οὐ μόνον τελείως εὐθεῖα, ἀλλὰ καὶ δυσαναλόγως μακρά. Τινὰ δὲ τῶν γραμμάτων διακρίνονται διὰ τὴν σμικρότητ' αὐτῶν, οἶον τὸ Θ, ὅπερ πολλάκις ἔχει μόνον στιγμὴν ἐν τῷ κέντρῳ ἀντὶ γραμμῆς ἐγκαρσίας, τὸ Ο, τὸ C καὶ τὸ μικρὸν Ω. Ἡ δὲ κορυφή τοῦ Ι εἶνε πού καὶ που παχυτέρα καὶ ἐνίοτε ὀλίγον ἠγκυλωμένη πρὸς τὰ δεξιὰ. Αἱ ιδιότητες δὲ αὗται παρουσιάζονται χαρακτηρίζουσαι τὸ γράμμα τοῦτο ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις, ἐν ᾧ ἡ ἀγκύλη τῆς παχύνσεως μετατίθεται πρὸς τὰριστερὰ τῆς κορυφῆς ἐν χρόνοις μεταγενεστέροις.

